

Homilia Jaume Ribas (10/03/2019)

Quant podríem ara parlar d'en Jaume. De la seva vida, del seu compromís com obrer i cristià, i com a militant primer de la JOC i ara de l'ACO.

També com espòs. Manolita, només tu saps com us heu estimat al llarg d'aquests més de 60 anys d'estar junts. I com també heu ensenyat a estimar. Heu format una família molt unida. Ho sabeu, sobretot, vosaltres els fills i filles: Montse, Jaume, Moisès i Judith. I també vosaltres els nets, i la família tota. I ara podem dir que us toca a vosaltres, ja ho esteu fent, seguir el seu mestratge i el seu exemple.

Ho sabem també els molts que estem ara aquí i que formem part de l'ACO actual. Podem dir que és gràcies a ell, i com també a tants i tantes militants que ens han precedit, i que han estat i són un referent pels que ara formem part del Moviment.

I és gràcies a aquests i aquestes que primer van estimar la JOC, i que en van ser els seus fundadors a casa nostra, com també ho van ser després de l'ACO, ara fa més de 60 anys, que el Moviment de l'ACO continua viu.

I deixeu-me dir una cosa per a mi important: La majoria d'ells eren treballadors manuals i sense estudis, ja que llavors es començava a treballar als 14 anys.

I va ser, primer gràcies a la JOC i després l'ACO, que molts d'ells han sigut vertaders autodidactes, com és el cas d'en Jaume. Ja que mitjançant el mateix treball creatiu de fuster-ebenista, la lectura, els cursets formatius, i potser la *música (Molts recordem la seu veu potent de baríton que es feia sentir en trobades familiars i també en Jornades de l'ACO)*, i que després de perdre la feina als 40 anys, va aprendre solfeig i va arribar a formar part durant uns anys del cor del Liceu)

Si vull ressaltar aquest "van ser autodidactes", és perquè ens ajuda a valorar la riquesa formativa dels Moviments obrers, com la JOC i l'ACO, ja que ens fan veure on rau la vertadera saviesa, que podem dir que, en part, brolla de la RV i que, com sabem, tan estimava en Jaume. Gràcies a ella aquells primers militants van aprendre a **mirar** la vida, els fets, la societat, amb els ulls de Jesús i l'Evangeli.

Una saviesa que, en definitiva, ve de Déu, i que té més a veure amb el cor que amb el cap. I tal com hem llegit en la lectura de l'Evangeli que en Jaume ha escollit, i que ell ha posat en paraules seves: "*Et dono gràcies, Pare, perquè has revelat els teus misteris als més petits, i els has amagat als savis i entesos*".

En Jaume era un home senzill, que ja des de ben jove i ajudat per la JOC, i després per l'ACO, va anar descobrint aquests "*designis que Déu revela als senzills*". I que, poc a poc, va anar aprenent a lligar la vida a l'Evangeli, que llegia i treballava molt sovint.

I ho demostra el fet que ha deixat escrits molts Estudis d'Evangeli i sobre Jesús, buscant posar amb paraules més entenedores la lletra del l'Evangeli. (Tal com hem fet avui)

Jaume: guardo com un vertader regal entranyable del Senyor, la conversa, que fa uns mesos, vam tenir a L'Hospital juntament amb la Manolita, i que jo diria que va tenir un aire com de confessió i de comiat agraït. Recordo que deies que us vau enamorar sent molt joves, i de com sempre us heu sentit estimats pels fills i pels nets.

També com t'has estimat primer la JOC i després de l'ACO. I insisties en la riquesa que conté la RV, però subratllaves “un quan es fa bé”, o sia quan arriba a tocar el cor d'un mateix i de l'Evangeli. I de com ajuda a créixer com a persones i com a cristians centrats en Jesucrist i l'Evangeli. I no tant en unes pràctiques religioses, a vegades, allunyades de la vida.

També deies que et senties estimat per a aquest Déu que Jesús ens ha revelat com Amor Infinit, i que, poc a poc, ho has anat descobrint i encarnant en la teva vida. I també que estimant, sobretot, als més petits, és quan l'estàs estimant a Ell: “*Vosaltres quan jo tenia fam, em donàreu de menjar, Tot allò que fèieu a cadascun d'aquest germans més meus, per petit que fos, m'ho fèieu a mi*”. Text que has escollit pel teu comiat, com també el de les Benaurances, on Jesús proclama feliços als pobres, perquè ells són els que Déu més estima.

I també, Jaume, és des de la Fe que ara podem dir, que aquelles paraules de Jesús: “*Veniu a mi tots els cansats de la càrrega que tragineu, i descansau en mi*”, i que senties dirigides a tu, ja s'han fet realitat d'una manera total i plena, ja que ara estàs i descansas en Ell i amb Ell per sempre més.

I tot i que això que estem dient, és veritat que ara nosaltres, no ho podem pas demostrar, però sí que és des de la Fe i des de l'Esperança, en Crist Mort i Ressuscitat que podem afirmar i creure: que en Jaume, ja descansa, no, como es diu normalment des de la no fe: “en la pau freda dels cementiris”, sinó en el braços i en la Pau Infinita de Déu, i que allà ens espera a tots.

I també com diu en Raimón, és veritat que “*Venim d'un silenci antic i molt llarg*”, però també, des de la Fe podem dir, que al final de la vida, i dins del silenci total que és la mort, hi ressona la veu potent de Jesús Ressuscitat, que obra tots els sepulcres de la Història Humana, i que ens diu: “*Jo soc la Resurrecció i la Vida, qui creu en mi, encara que mori viurà per sempre*”.